

[Erhard Jakobsen]

protesttog imod socialdemokratiske regeringers indgreb i tidens løb. Det er jo småting, der har været samlet derude sammenlignet med det, og selv hr. Gert Petersens flammen-de appel vil næppe få mere end 50 eller 100 mennesker til at møde op ved sådanne lejligheder, og det kan vi jo, jævnfør grundlovens ord, tage os ganske let.

Dette her bliver godt modtaget i befolkningen, men spørgsmålet er, om det kan holde, for vi ved jo godt – den svaghed har vi alle – at vi alle sammen kan se, det er aldeles nødvendigt, at der skæres ned og gribes ind, men det er jo naboen, for pokker! Det er jo naboen, der får alt for meget og yder alt for lidt. Det bliver noget sværere for folk at forstå, at det er dem, vi taler til, og dem, vi taler om. Det er hver enkelt, vi henvender os til.

Jeg er temmelig sikker på, at der næppe er mange, der i løbet af 8 eller 14 dage vil rose os for dette her officielt. Mange vil oven i købet skælde os ud, men inderst inde siger de til sig selv: all right, men de er jo nødt til det, det ved vi alle sammen. Den fornemmel-se findes overalt allerede, den findes utvivlsomt også hos ledende organisationsfolk, som bare på de poster, hvor de sidder, er nødt til at sige noget helt andet, og det skal de ikke have en eneste bebrejdelse for.

Statsministeren brugte en del af sin tale til at rette en indtrængende appel til organisationsfolk, og udviklingen efter har vist, at det var der meget grund til at gøre, og der skal nok rettes flere. Men jeg vil gå det skridt videre, at jeg vil rette appellen faktisk til hver eneste borger her i landet, for det er nemlig ikke ting, vi alene kan ordne herinde: selv om vi slipper igennem med det meste af det eller måske det hele, er landets problemer ikke dermed klaret, for hvis hver enkelt borger fra nu af sætter en ære i at komme uden om alt dette og lade være med at prøve at rette sig efter det, så langt man overhovedet kan, og ikke følger det op, så nytter det alt sammen ingenting. Hver enkelt borger må betænke landets situation, som den er skildret i den såkaldte hvidbog; den gjorde hr. Heinesen meget grin med, og det er øjensynlig, fordi han ikke har læst, hvad der står i den, for så ville han have opdaget, at der i hvert fald ikke var noget at grine ad. I denne hvidbog står det, som hver eneste dansker må vide, nemlig at hvis ikke hver eneste tager sig sammen i en helt usædvanlig grad,

så er det ikke et spørgsmål om, hvad vi i fremtiden i dette folketing vil gøre, så er det andre kræfter, der kommer til at køre med os, for vi kan ganske simpelt ikke selv.

Det, der skal til, er, at hver enkelt borger et par gange om ugen tænker sig om og siger: hvor kan jeg yde mere, og hvor kan jeg kræve mindre? Der er adskillige, der i tidens løb har sagt: nå ja, kan man få det dér, kan man jo lige så godt tage det. Det er en af de ting, vi skal have væk. Mange kan klare sig selv uden at søge hjælp, men de gør det, fordi det nu engang er sådan noget, man skal have, og det bliver til millioner. Der er nok også en og anden, der, når han skal skrive en regning til en kunde, tænker: nå ja, jeg kunne godt bruge et par hundrede kroner mere, så det skriver vi på. Alt det presser niveauet op, presser priserne op. Der er nok også en og anden, der er meget nøjeregnende både med skurpenge og det og det osv. Alt det dér er småpenge for den enkelte, men det bliver til millioner og milliarder, når vi skal til at gøre omkostningsniveauet op.

Folketinget, i hvert fald regeringspartierne, har med dette oplæg vist, at vi tør gøre op med noget af alt det, der har været før, men vi kommer ikke videre, hvis ikke hver enkelt borger siger til sig selv: nu er det altså tiden, hvor vi sammen med folketing og regering, det folketing, vi har valgt, og den regering, folketinget har valgt, skal løse disse ting, og dér må vi gøre noget af det, vi ikke er vant til at gøre, og vi må indstille os på, at levestandard kan komme helt ned på den, vi havde i 1973 eller noget i den retning; så vidt jeg ved, levede folk også nogenlunde hæderligt, i hvert fald ikke så kummerligt, i 1973. Det var det berømte år, hvor så mange ting blev lavet om her i landet, og der kunne være mangel på benzin i ny og næ, men i hvert fald også i 1973 kunne man leve.

De byrder, denne regering prøver at pålægge befolkningen med folketingets hjælp, er aldeles ikke uoverkommelige. Vi har her i landet leveforhold, som langt overstiger, hvad man har i den største del af den øvrige verden; en lille sænkning på forskellige områder betyder ikke noget for den enkelte, men det betyder det hele for denne nation. Det er den appel, jeg mener vi må rette ud over at appellere til de organisationsfolk, som har et særligt ansvar. Vi må appellere til